

[Madsen-Mygdal.]

de Udgifter, der maa afholdes til Underhold af aandssvage, sindssyge, vanføre, blinde og døvstumme, alt det, der er omtalt i Fattiglovens § 61, idet disse Udgifter jo hviler meget ujævnt paa Kommunerne — det maa vi indrømme — og ogsaa falder paa en saadan Maade paa Kommunerne, at det kan virke ganske uretfærdigt, idet Kommunerne har for stor en Part af dem. Det kan man ikke i samme Grad sige om Aldersrenten, og derfor vil jeg sige, at for saa vidt der overhovedet er Mulighed for, at Statskassen i Krisetider som disse kan overtage flere Udgifter, og der kan ske en Overflytning, vilde vi finde det rigtigt, at det skete paa det Omraade og ikke andre Steder.

Nogen større Betydning har denne Overflytning af Udgifter fra een Kasse til en anden ikke, set i Forhold til Krisens Omfang. Der kræves i Virkeligheden helt anderledes dybtgaaende Foranstaltninger fra Statsmagtens Side, Foranstaltninger i Retning af Tilpasning af de offentlige Udgifter, det vil sige Nedsættelse af de offentlige Udgifter, og derfor vil jeg slutte med at sige, at det afgørende i den foreliggende Situation er ikke dette: Hvad kan de Konsevtrative, hvad kan Venstre, som ikke har Flertal her i Tinget foreslaa? Men det afgørende er: Hvad vil Regeringen og det Flertal her i Tinget, som Regeringen støtter sig til? Hvorledes stiller de sig til dette Krav om Tilpasning af de offentlige Udgifter? De Foranstaltninger, som Situationen kræver, er af den Beskaffenhed, at uden Regeringens og Folketingsflertallets Medvirken vil der ikke kunne opnaas noget.

Men til Gengæld maa den Tid vel ogsaa snart være inde, da Regeringen for Alvor opdager, at vi staar midt i saa store Erhvervsvanskeligheder, at det ikke vedblivende er nok, at vi tier stille om dem. Vi har jo i Øjeblikket en Regering, der aldrig har forsømt nogen Lejlighed til at meddele til hvem der vilde høre paa det, at det netop var denne Regerings Specialitet at modvirke Erhvervskriser og at afskaffe Arbejdsløshed. Og naar vi har en saadan Regering, maa vi vel ogsaa kunne forvente, at den snart vil tage Bladet fra Munden og aabent fortælle os, hvad det er, den har i Sinde. Hvis den ikke har andet og mere at sige, end hvad vi allerede har hørt, nemlig dette, at den eneste Vej gennem Vanskelighederne er den, at vi bestiller mindre og forhøjer Lønningerne og dermed Priserne, saa er det for mig et Vidnesbyrd om, at den nuværende Regering kun ønsker at varetage Fagforeningernes Interesser, og at dens

Horisont ikke gaar videre end netop dertil, hvor Fagforeningernes Interesser hører op. En Regering, der lukker Øjnene for de almindelige økonomiske Grundlove eller rent ud benægter deres Eksistens, vil ikke være i Stand til at føre Samfundet gennem de Vanskeligheder, som Tiden stiller os overfor. Tværtimod er ikke noget sikrere, end at hele vort Samfund med saadanne Anskuelser ledende indenfor Statsstyret vil synke dybere og dybere ned i Erhvervskrise og Arbejdsløshed.

Det, som Interessen derfor samler sig om i Øjeblikket, er ikke nogle mere eller mindre tilfældigt udarbejdede, private Lovforslag, der ingen eller kun ringe Udsigt har til at blive gennemført, men det, som hele Landets Opmærksomhed er samlet om i Dag, er dette: Hvad vil Regeringen? Har Regeringen Forslag færdige eller under Udarbejdelse, og hvori bestaar disse Forslag? Det er det Spørgsmaal, som Situationen stiller, og det er det Spørgsmaal, som hele Landet med Rette kræver et Svar paa.

Niels Frederiksen: Af de tre Lovforslag, der er til Behandling her, kan man vel betragte de to som overflødige, nemlig de to Forslag, der angaar en Udsættelse med Afdrag for Laantagere i Driftslaaneforeninger, og jeg skal derfor slet ikke berøre disse to Forslag.

Det tredje Forslag, der er det konservative Folkepartis Bidrag til Hjælp mod Krisen, giver mig Anledning til nogle faa Bemærkninger. Jeg kan ganske give den højtærede Finansministers Udtalelser om dette Forslag og den Karakteristik, Ministeren fremsatte deraf, min Tilslutning. Det forekommer mig, at det konservative Folkeparti med dette Forslag har taget fat, hvor det er mindst rigtigt for at yde en Krisehjælp til Landbruget. Dette, som man foreslaar: at eftergive Ejendomsbesiddere i Landbrug og Gartneri et Aars Ejendomsskyld, vil, som allerede nævnt, virke højst uheldigt og højst urimeligt. Jeg skal om dette kun sige en eneste Ting, at der er jo mellem Landbrugernes Kreds endnu en Række Landbrugere, der sidder med deres Landejendomme fra før Krigstiden, og som gennem Krigsaarenes gunstige og glimrende Prisforhold har haft en prismæssig set saa gunstig Tid, at de ikke paa nogen Maade har Krav paa, at Lovgivningsmagten eftergiver dem et Aars Statsbæskatning, fordi de har været inde i en 6 Maaneders Prisfaldsperiode. Noget mere tilfældigt og i sin Virkning mere urimeligt